

یادداشت

مردم آمریکا همدیگر را دوست ندارند

دهه ۱۸۶۰ میلادی، بستریک توافق جدید شد. شاید آن زمان که مجوز برده داری را در ایالات متحده لغو کردند، بسیاری تصور می‌کردند، رفتارهای گذشته جبران شده است اما این نفرت - که در قرون پیش در جامعه آمریکا تزریق شده بود - هراز چندی بعد از آن سر باز زد.

چند دهه از لغو برده داری گذشته بود که فرانسیس کلارک، با توجه به آشنایی‌اش با مناطق دیگر جهان و مردمانشان، همچنان مجبور بود تا در مقاله‌ای با بدیهی‌ترین توضیحات، به آمریکاییان بفهماند که سفید و زرد آسیایی، سرخ لاتین و سیاه آفریقایی، چیزی کم از سفیدپوستان ندارند: «این طرد و دوری‌گزینی نمی‌تواند به دلیل پایین‌ترین تریبون نژادهای دیگر از نظر فهم و شعور باشد. ژاپن و چین به نسبت خود، تعداد زیادی اندیشمند و مانند آن دارند. تمدن آن‌ها هر چند از نوعی دیگر اما به هر حال، مانند تمدن ما والا است و حتی هنرهایشان نیز، در برخی موارد برتر است.»

نفرت گذشته در سال‌های اخیر، به یک دمل چرکین تبدیل شده است. بیهوده نیست که هنوز ۶۳٪

سال‌های زیادی از لغو برده داری گذشته است اما بعد از ۱۵۰ سال، هنوز آشکار است که برده داری فقط بر روی کاغذ لغو شده است، نه در ذهنیت آمریکاییان. نفرت گذشته، حالا به یک دمل چرکین تبدیل شده که ممکن است هر آن، سیاستمدار فرصت‌طلبی مانند ترامپ، به تشدید آن دامن بزند. مشکل آمریکاییان، دشمنی چین، روسیه و ایران نیست، بلکه اگر عاقل باشند، باید دعا کنند تا خداوند خودشان را از شر خودشان، در امان نگاه دارد.

نفرت‌های ذهنی

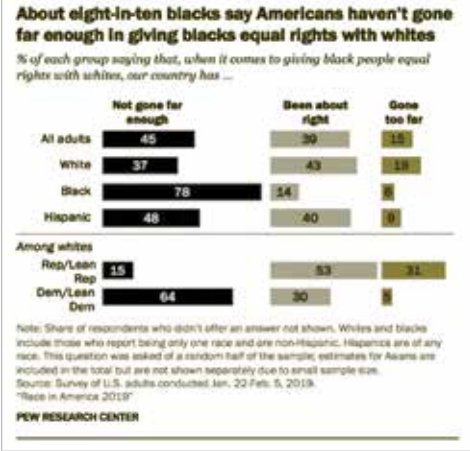
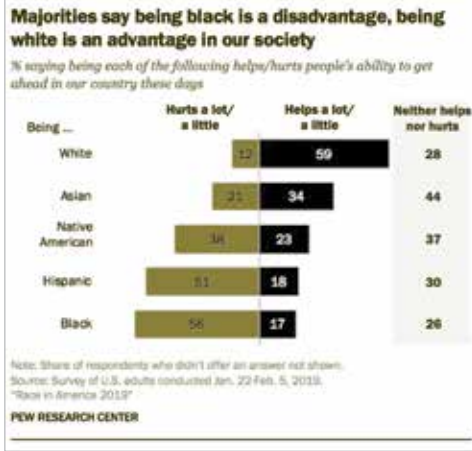
آمریکاییان همدیگر را دوست ندارند؛ این را ۵۸٪ از مردم خودشان نیز تأیید می‌کنند. البته انتظار زیادی است دوست داشتن یکدیگر، از ملتی که بخشی از آن‌ها برده‌های آفریقایی بوده‌اند. اگر سفیدپوستان چنین برده‌هایی را دوست داشتند، چرا آن‌ها را با وضعیت ناگوار برای کار به قاره خود می‌آوردند؟ چندی گذشت و جنگ شمال و جنوب در

منفی نسبت به سایر اقلیت‌ها، مانند سیاه‌پوستان است و دیگر اینکه، میزان پایبندی به دین و حضور در مراسم دینی با این نگاه منفی همبستگی ندارد. به نظر دالیا مجاهد، این داده‌ها نشان می‌دهد که مشکل از اقلیت‌ها نیست، بلکه ریشه در نگاه ایدئولوژیک و سیاست‌زده‌ای دارد که اقلیت‌ستیزی را ترویج می‌کند تا افسار اکثریت را خود در دست داشته باشد؛ اما از آن سو، مسلمانان کمتر اسیر چنین دیدگاهی شده‌اند.

طبق داده‌ها، مسلمانان بیش از سایر گروه‌ها از ترامپ ناراضی هستند، اما هم‌زمان، بیش از دیگران به آینده کشور امیدوارند و شاید همین مسئله است که دو نماینده مسلمان را در سال ۲۰۱۸، به کنگره فرستاد؛ نمایندگانی که دست برقرآن سوگند یاد کردند. شورای روابط آمریکایی-اسلامی و سایر انجمن‌های مسلمان، از این انتخاب انرژی گرفتند و همگی مصمم‌اند تا به صورت سازمان‌یافته برای فرستادن تعداد بیشتری از مسلمانان به کنگره در انتخابات ۲۰۲۰، تلاش کنند تا اینکه بتوانند در برابر حجم عظیم تبلیغات علیه مسلمانان، نگاه سایر گروه‌ها در جامعه آمریکا را به این گروه تغییر دهند.

منبع:

<https://www.npr.org/local/309/2019/05/03/720057760/study-shows-islamophobia-is-growing-in-the-u-s-some-say-it-s-rising-in-chicago-too>

از موج سواری بر آن، امید کسب رأی دارند؛ از جمله رئیس جمهور کنونی که همکاران سیاه پوست خود را محکوم می‌کند اما حاضر نیست جماعت تندرو سفیدپوستان برتری طلب را محکوم نماید و این در حالی است که همگی بالحنی امروزی شده از «نه به نژادپرستی»، داد سخن می‌دهند. شاید همان‌گونه که کلارک نوشته بود، رفتار نژادپرستانه آمریکاییان اروپایی تبار در عین سخنان فریبنده شان، از یک ترس درونی نشأت می‌گیرد: «ترس از اینکه یک نژاد یا ملت دیگر از ما پیشی گیرد».

و حالا چند برابر، سرباز زده است. هنوز از هر ۱۰ سیاه پوست در آمریکا، ۸ نفر احساس تبعیض می‌کنند. البته این رقم در میان کل آمریکاییان، به ۴۵٪ می‌رسد و دلیل آن هم این است که ۶۲٪ از سفیدپوستان می‌گویند، هیچ تبعیضی در کار نیست، بلکه در مواردی بیش از حد به سیاهان پرداخته شده است! اما واقعیت چیز دیگری است. در مملکتی که افتخارش صدور دموکراسی به جهان است و نماد آن، مجسمه «آزادی» است، در حال حاضر، جامعه‌ای سلسله مراتبی شکل گرفته که ساختار حاکم به جای استحاله آن، در حال بازتولید آن است. در این جامعه، سفیدپوستان، آسیایی تباران، بومی‌ها و لاتین تباران و نهایتاً سیاه پوستان، به ترتیب در معرض دریافت فرصت‌های اجتماعی و اقتصادی هستند. خواسته‌های نژادپرستانه تا آن حد در آمریکا قدرت دارد که سیاستمداران

از مردم ایالات متحده، بستر اصلی تبعیض کنونی علیه سیاهان را خاطره جمعی آمریکاییان از دوره برده داری می‌دانند. نکته جالب توجه نیز این است که این بار هم نه آفریقایی تبارها به تلافی، بلکه این سفیدپوستان هستند که رفتارهای نژادپرستانه را به اوج رسانده‌اند و این بار، نه تنها علیه سیاه پوستان، بلکه علیه هرکسی که از نژاد اروپایی نباشد. کار به جایی رسیده است که ابرام راجرز، دانشجوی سیاه پوست در یادداشت خود در نشریه دانشجویی نوشت، باور کنید «من از سفیدها متنفر نیستم» اما متأسفانه به دلیل همان یادداشت، از نشریه اخراج شد.

بیماری غرور اروپایی تباران

تحولات یکی دو دهه اخیر نشان می‌دهد که گویی بیماری غرور اروپایی تباران، نه تنها درمان نشده است، بلکه فقط زیر پوست آن‌ها و در رفتارهای پنهانشان باقی مانده

منابع

- <https://www.newyorker.com/magazine/2019/08/19/the-fight-to-redefine-racism>
- <https://www.pewresearch.org/fact-tank/2019/04/09/key-findings-on-americans-views-of-race-in-2019/>
- <https://www.theatlantic.com/national/archive/2011/11/the-American-idea-why-do-we-hate-each-other/248205/>